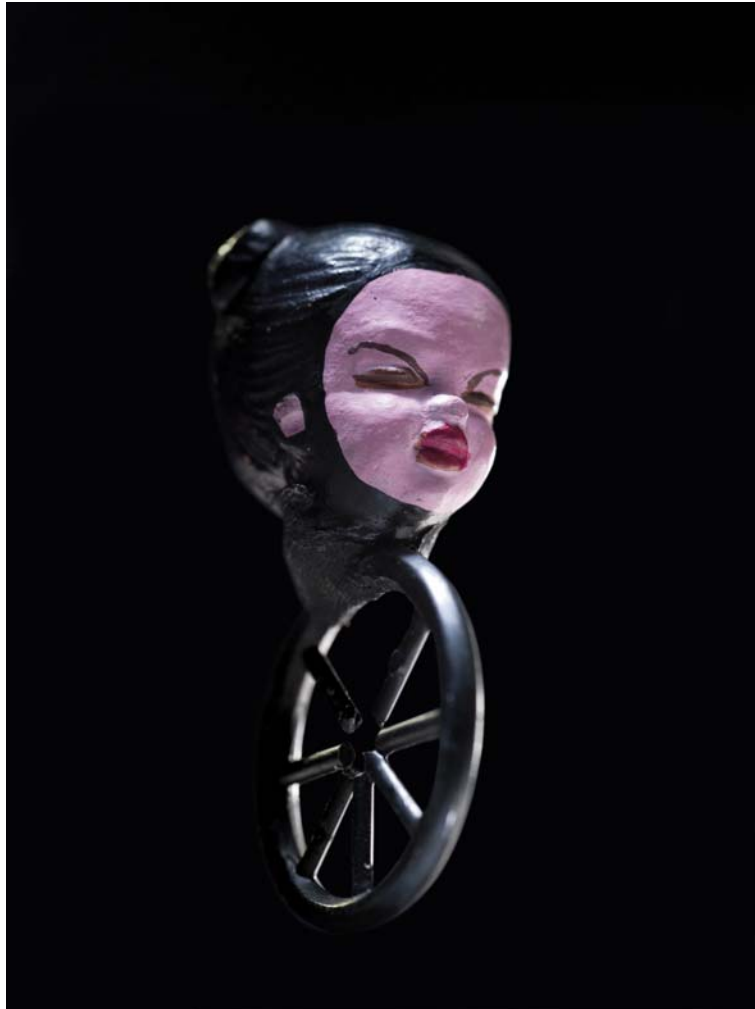

 teatre lliure

© casanova/toutain

yvonne, princesa de borgonya

de **witold gombrowicz**

direcció **joan ollé**

Teatre Lliure: Montjuïc – Sala Fabià Puigserver, del 26 de març al 27 d'abril

yvonne, princesa de borgonya

de **Witold Gombrowicz**

direcció **Joan Ollé**

---

intèrprets

Joan Anguera camarlenc / **Ivan Benet** Príncep Felip / **Núria Borràs** tieta, dama / **Georgina Cardona** tieta, dama / **Cristina Genebat** Isabel / **Oriol Guinart** Innocenci, mendicant / **Aina Huguet** dama / **Lluís Marco** Rei / **Rosa Muñoz** Yvonne / **Àngels Poch** Reina / **Hans Richter** Ciril / **David Vert** Ciprià, Valentí

---

traducció **Ferran Toutain** i **Maga Díaz Mrugasiewicz** / escenografia **Jon Berrondo** / vestuari **Míriam Compte** / il·luminació **Lionel Spycher** / música **Lluís Cartes** / disseny de so **Damien Bazin** / assessorament dramàtic **Julie Sermon** / caracterització **Ester Ortega**

---

ajudant de direcció **Ibán Beltrán** / ajudanta de vestuari **Júlia Nogués** / ajudanta d'escenografia **Maria Pons**

---

i els equips del **Teatre Lliure**

---

producció **Teatre Lliure**

---

durada aproximada de l'espectacle: 2h. amb un descans inclòs

El príncep Felip s'avorreix. La vida ordenada, les situacions esperades, les relacions d'acord amb les lleis de la natura o amb l'etiqueta dels poders i de les funcions – tot això li fa néixer, al final d'aquesta diada nacional, una lassitud malencònica molt romàntica. Només que pogués passar alguna cosa a la seva vida que no fos “una altra vegada” o “sempre el mateix”. En el seu cavil·lar, Felip topa amb un horòscop providencial des de tots els punts de vista, que li promet una “gran expansió de les forces vitals” i “hores propícies a empreses d'envergadura”; només s'ha d'esperar, una ocasió de posar-se a prova es presentarà ben aviat: Yvonne entra en escena.

Si hi ha espectacles que ens fan tornar millors, d'altres en canvi tenen el do de crisparnos els nervis, d'incitar-nos a l'agressivitat. L'apàtica Yvonne és d'aquests, i els amics de Felip no resistiran les ganes de sacsejar-la. Però el príncep, en canvi, imaginarà una farsa més noble i, responent al desafiament del destí, jugarà la carta de la seva llibertat més absoluta: decideix casar-se amb Yvonne. Però no sabrà tenir paraules vanes ni jocs innocents per a ella, i, sense adonar-se'n, Felip entaularà una partida metafísica els encadenaments catastròfics de la qual acabaran per capgirar tot el palau.

D'Yvonne –temible força d'inèrcia-, en diuen que és bleda, lletja, ingrata, repugnant, d'una consistència i d'una constitució empenyadores. Ella, en canvi, no diu res – Gombrowicz tria fer-ne un personatge gairebé mut, que preservarà fins al final el seu enigma, mentre al seu voltant cauran totes les màscares. Volent penetrar el misteri i el silenci obstinat d'Yvonne, fent hipòtesis sobre el que ella pot pensar, voler, ser o sentir, tots els personatges són portats, en efecte, a revelar-se sota la seva cara més inconfessable, entre la feblesa i el pecat capital. Víctima expiatòria, “«cabra-emissària» feta a mida, Yvonne ha de ser sacrificada.

Molt més que deforme, Yvonne acaba essent una identitat informe: que es presta a totes les formes i a totes les significacions –les que els altres tenen ganes de veure-hi o de donar-li. Com sempre en Gombrowicz, la paraula enunciada té lloc de veritat, i sobretot, a força de prescripció. És anomenant les coses com les fem advenir, igual com la realitat dels éssers, de les relacions, dels esdeveniments, depèn del tot dels mots que triem per qualificar-los (de petits acords a grans desviacions). És aquest teatre de la “verbomàquia”, dels humors inestables, de les forces i dels sentits irreversibles, el que desplega *Yvonne, princesa de Borgonya* en una forma que, convocant tots el gèneres (la tragèdia shakespeariana, el drama romàntic, el vodevil) reinventa per al teatre la tradició del conte filosòfic.

julie sermon

witold gombrowicz

Witold Gombrowicz (Maloszyce, 1904 – Vence, 1969), un escriptor capriciós i versàtil però de constància infrangible, un filòsof instintiu i eclèctic però de rigor acadèmic incorruptible, sorprèn amb totes i cadascuna de les seves creacions.

Gombrowicz va debutar el 1933 amb set relats breus titulats *Memòries d'adolescència*. La crítica, gairebé unànime, va qualificar aquell llibre d'avortament literari i el seu autor d'immadur i petulant. Gombrowicz va trigar quatre anys a contestar als seus detractors, i ho va fer el 1937 amb la novel·la *Ferdydurke*, avui un clàssic europeu, on, a partir d'una visió càustica dels mecanisme de creació i promoció de la literatura, va analitzar les relacions entre l'individu i la societat amb un mètode que anunciava l'arribada de l'existencialisme. Tanmateix, van ser pocs els que d'entrada van saber valorar correctament la importància de *Ferdydurke* i, entre ells destaquen dos escriptors polonesos d'avantguarda: Stanislaw Ignacy Witkiewicz fill i Bruno Schulz. Més tard, la crítica anomenaria aquests tres autors *els tres mosqueters*, malgrat que no tenien en comú res més que l'originalitat del talent i el respecte distant que es mostraven.

L'agost del 1939 Gombrowicz va fer un viatge a bord del transatlàntic Chrobry, que inaugurava una línia regular de Gdynia a Buenos Aires. El dia 1 de setembre va esclatar al Segona Guerra Mundial i Gombrowicz, un veritable naufrag de la història, es va quedar en terra argentina sense mitjans de subsistència i amb un passatge de tornada a un país que havia deixat d'existir. El fracàs estrepitos de tots els seus esforços per fer-se lloc en el món literari de l'Argentina i una aspra visió de la cultura i la tradició europees des de la perspectiva de l'altre costat de l'Atlàntic, són els elements que envaeixen obsessivament les pàgines del seu dietari i formen també el canemàs de la novel·la *Trans-Atlàntic* (1953). Com passa tantes vegades, l'infortuni va contribuir al desenvolupament d'un talent que, per florir, no necessitava res més que una llibertat absoluta, limitada tan sols per les traves inherents a la condició humana. Segons l'autor de *Ferdydurke*, només l'escriptor a l'exili pot ser veritablement lliure, perquè la pèrdua de la pàtria comporta l'alliberament de l'artista de tots els factors polítics, socials, ideològics i religiosos que, en circumstàncies normals, el lliguen de peus i mans.

El primer gran èxit internacional va arribar l'any 1960 amb la publicació de la traducció francesa de *Pornografia*, i es va consolidar cinc anys més tard gràcies a la gran rebuda que va tenir *Kosmos* (Cosmos). També als anys seixanta els tres drames de Gombrowicz –*Yvonne, princesa de Borgonya* (1938), *El casori* (1953), *L'opereta* (1966)– van entrar a formar part del repertori d'alguns teatres europeus de prestigi. L'any 1963 Gombrowicz va rebre una beca de la Fundació Ford que li va permetre tornar a instal·lar-se a Europa, primer a Berlín i després al sud de França, on va passar els darrers cinc anys de la seva vida.

Jerzy Slawomirski

(fragments de la introducció a la primera edició del *Dietari* de Witold Gombrowicz, Edicions 62)

obres de witold gombrowicz editades a espanya:

- *Contra los poetas* (ed. Seguitur S.L., 2006)
- *Diario (1953-1969)* (ed. Seix Barral, 2005)
- *Ferdydurke* (Círculo de Lectores, 2005)
- *Los hechizados* (ed. Seix Barral, 2004)
- *Trans-Atlántico* (ed. Seix Barral, 2003)
- *Ferdydurke* (ed. Seix Barral, 2002)
- *Pornografía* (ed. Seix Barral, 2002)
- *Cosmos* (ed. Seix Barral, 2002)
- *Diari (1953-1956)* (ed. Edicions 62, 1999)
- *Ferdydurke* (ed. Quaderns Crema, 1998)
- *Curs de filosofia en sis hore si quart* (ed. Edicions 62, 1997)
- *Curso de filosofía en seis horas y cuarto* (ed. Tusquets Editores, 1997)
- *Testamento: entrevistas con Dominique de Roux* (ed. Anagrama, 1991)
- *Ivonne, princesa de Borgonya* (ed. Edicions 62, 1990)
- *Pornografía* (ed. Edicions 62, 1990)
- *Peregrinaciones argentinas* (ed. Alianza editorial, 1987)
- *Bakakai* (ed. Tusquets Editores, 1986)
- *Los hechizados* (ed. Edhasa, 1986)
- *Transatlántico* (ed. Anagrama, 1986)
- *Recuerdos de Polonia* (ed. Ediciones Versal, 1985)
- *Ferdydurke* (ed. Edhasa, 1984)
- *Cosmos* (ed. Seix Barral, 1982)
- *La seducción* (ed. Seix Barral, 1982)
- *La virginidad* (ed. Tusquets Editores, 1978)
- *Autobiografía sucinta, textos y entrevistas* (ed. Anagrama, 1973)
- *Correspondencia* (ed. Anagrama, 1973)

joan ollé

(Barcelona, 1955)

Professor del l'Institut del Teatre, director del Sitges Teatre Internacional (STI) del 1992 al 2001. Ha estat membre de l'Equip de Direcció Artística del Teatre Lliure el 2003 i el 2004. Es va iniciar com a director d'escena amb els muntatges de *Yo era un tonto y lo que he visto me ha hecho dos tontos* (1974) i *Nocturn per acordió* (1975), espectacles a partir de textos de Joan Salvat-Papasseit de la companyia Dagoll-Dagom. Els anys 1977 i 1978 va dirigir dos èxits seguits que van consolidar la seva carrera: *No hablaré en clase*, de Josep Parramon i el mateix Joan Ollé i *Quan la ràdio parlava de Franco*, de Josep Mª Benet i Jornet i Terenci Moix.

Entre els muntatges que va dirigir als anys vuitanta cal esmentar *Els Pledejaires*, de Jean Racine (1983); *Baal* de Bertolt Brecht al Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya; *Crímenes y locuras del traidor Lope de Aguirre*, de J. Sanchis Sinisterra amb el Teatro Fronterizo i Teatropolitán (1986); *Antígona*, de Salvador Espriu al Festival de Teatro Clásico de Mérida (1987) i *Un any sense estiu*, de Catherine Anne, a la Gàbia Teatre (1988).

Als noranta va dirigir, entre d'altres *Rossiniana*, de Gioacchino Rossini, Franco Di Francescantonio i Joan Ollé, una producció del Teatre Grec i del Gran Teatre del Liceu (1990); *L'hora dels adéus*, de Narcís Comadira, Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya (1995); *De poble en poble*, de Peter Handke, Festival Grec-96 (Premi Ciutat de Barcelona 1996); *Accident*, de Lluïsa Cunillé, Mercat de les Flors (Premi de les Lletres Catalanes 1997) i *Así que pasen cinco años*, de Federico García Lorca, Festival Grec de Barcelona, Festival de Otoño de Madrid (1998). El 2002 dirigeix *Víctor o els nens al poder* de Roger Vitrac, Sala Fabià Puigserver, i *Fedra* de Jean Racine, una producció de Festival Temporada Alta-2002, Festival Grec de Barcelona i Les Estivales de Perpinyà. El 2003 va estrenar *L'hora en què res no sabíem els uns dels altres*, de Peter Handke, al Mercat de les Flors, una producció del Festival Grec de Barcelona i *Cròniques (Catalonia Splendens)*, un espectacle inspirat en la Crònica de Ramon Muntaner (València, 1335) al XVII Festival Castell de Peralada, amb direcció musical de Jordi Savall. El 2004 va estrenar *Sis personatges en busca d'autor* de Luigi Pirandello, i *L'oncle Vània*, d'Anton Txékhov, a la Sala Fabià Puigserver, i *La plaça del diamant* al Festival Castell

de Peralada, un espectacle basat en la novel·la homònima de Mercè Rodoreda que ha arribat a les 150 representacions.

El 2006 va estrenar *L'illa del tresor (cabaret de paraules)*, una versió teatral del programa que fa des del 1996 en col·laboració amb l'escriptor Joan Barril per a TVC (Premi Nacional de Televisió 2005); *La verdad de las mentiras*, una lectura amb Mario Vargas Llosa i Aitana Sánchez-Gijón a partir del llibre homònim de l'autor peruà; a la Sala Fabià Puigserver, *El malentès*, d'Albert Camus, i al Festival de Teatro Clásico de Mérida, *Odiseo y Penélope*, de M. Vargas Llosa. El 2007 ha estrenat una versió teatral de la novel·la *Soldados de Salamina*, de Javier Cercas, i ha dirigit l'espectacle inaugural de la presència de la literatura catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt.

els intèrprets

joan anguera

Pedagog, actor i director de Teatre, es va formar a l'Escola d'Art Dramàtic "Adrià Gual" (1965-68), als Estudis Nous de Teatre (1969-70) i a l'Institut del Teatre de Barcelona (1978). Com a pedagog exerceix de professor d'expressió i de teatre a diversos centres educatius, i ha estat l'impulsor del Màster Europeu *Teatre en l'Educació* de l'Institut del Teatre de Barcelona. Del 1972 al 1996 forma part de La Gàbia Teatre, de Vic. Intervé com a actor a *És quan dormo que hi veig clar* sobre textos de J.V.Foix (1972); *L'última cinta*, de S. Beckett (1976); *Laura a al ciutat dels sants*, de M. Llor (1983); *Tot esperant Godot*, de S. Beckett (1985); *Fi de partida*, de S. Beckett (1990); *L'art de la comèdia*, d'E. De Filippo (1992) i a *American Buffalo*, de D. Mamet (1993), entre d'altres. I com a director, estrena *El canari mut*, de G. Ribemont-Dessaignes (1974); *Escorial*, de M. de Ghelderode (1977); *La cavalcada sobre el llac de Constança*, de P. Handke (1990); *Crònica d'Ann*, de J. Borrell (1983); *Rostres coneguts, sentiments ambigus*, de B. Strauss (1986) i *El cant del boc*, de B. Breytenbach (1991). Als anys 90 participa com a actor a *Els pastorets* de S. Pitarra., dir. F. Roda; *Un cas curiós* de C. Goldoni, dir. J. Vilà; *El rei David*, d'A. Honegger, dir. A. Argudo; *Àfrica 30* de M. Sàrrias, dir. T. Casares, i com a director, a *Duros a quatre pessetes*, de S. Rusiñol; *Monsieur Barnett*, de J. Anouilh i *El cor menjat*, de Renada L. Portet. També crea la Companyia "Follim Follam" (1996) que recollia i interpretava "Cançons populars porques" i que va enregistrar tres CD's i fer més de 200 "bolos".

Els darrers anys ha treballat sota les ordres de Mario Gas (*Olors*, de J.M. Benet i Jornet; *Lulú*, de F. Wedekind, i *La mare Coratge i els seus fills* de B. Brecht), Àlex Rigola (*Glengarry Glen Ross*, de D. Mamet). Del 2004 al 2006 treballa com a actor a la Cia. "Caterina Sagna" de Venècia a l'espectacle de dansa-teatre *Heil Tantz!* de C. Sagna. Entre els seus últims espectacles s'hi compten *Somriure d'elefant* de Pau Miró, *Primera història d'Esther*, de Salvador Espriu, dir. Oriol Broggi, *L'Aigua*, sobre textos de Jesús Moncada, dir. Xicu Masó i *Coral Romput* de Vicent Andrés Estellés amb direcció de Joan Ollé aquesta mateixa temporada. Ha rebut diversos premis, d'entre els quals destaquen el Premi de la Crítica al millor actor de la temporada 94-95 per *Un cas curiós*, el Premi de la Crítica al millor actor de la temporada 99-00 per *Olors* de J.M. Benet i Jornet i el Premi de la Crítica al Millor actor de la temporada 06-07 per *Somriure d'Elefant* i *Primera Història d'Esther*.

ivan benet

Llicenciat en Art Dramàtic, especialitat en interpretació, per l'Institut del Teatre de Barcelona (premi extraordinari del curs 1994-1998) és becat, també, pel Teatre Lliure per participar en dos *work in progress* dirigits pel director holandès Johan Simons i per la directora romanesa Catalina Buzoianu. També ha fet cursos a l'International Theater Akademie Ruhr (Alemanya), amb Franco di Francescantonio i a la Hoges School voor de Kunsten d'Amsterdam.

Porta pujant als escenaris regularment des del 96. Ha participat en nombrosos espectacles teatrals com ara *L'alfabet de l'aigua* (escrit i dirigit per Rafel Duran al 96), *Amadeus* de l'Àngel Alonso (98-99), *Cantonada Brossa* de Joan Brossa al Lliure el 99, *Els tres mosqueters* amb versió i direcció de Pep Antón Gómez al Romea del 99 al 2001, *Jordi Dandin* amb direcció d'Oriol Broggi el 99, *Violació de límits* de Manuel de Pedrolo amb direcció de Joan Castells el 2000, *Titus Andrònic* amb direcció d'Àlex Rigola el 2000, *La mare coratge i els seus fills* amb direcció de Mario Gas al TNC el 00-01, *Escenes d'una execució* de Howard Barrer i dirigit per Ramon Simó el 02-03, *El somni d'una nit d'estiu* amb direcció d'Àngel Llàcer (02-03), *Do'm* d'Enric Casasses amb direcció d'Albert Mestres el 2003-2004. Ha participat en moltes obres d'Àlex Rigola i ha fet la gira estatal i internacional de *Juli Cèsar* (2004-2005), *Santa Joana dels Escorxadors* (2004-2006), *Ricard 3er* (2005-2006) i *European House* (2005-2006). La temporada passada va protagonitzar *Gorda* de Neil Labute amb direcció de Magda Puyo. Aquesta temporada l'hem pogut veure a *El Senyor Perramón* de J. Mª de Sagarra amb direcció de Joan Anton Rechi i a *Hedda Gabler* d'Henrik Ibsen amb direcció de Pau Carrió.

A banda del teatre, l'Ivan Benet també ha format part del repartiment de sèries de televisió com ara *Laberint d'ombres* (TV3, 1998), *Temps de silenci* (TV3, 2001), *Porca Misèria* (TV3, 2004), *13 rue* i *Càsting* per a la XTVL el 2007 i *Ventdelplà* (TV3, 2008)

núria borras

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre i diplomada en monitora d'activitats de lleure infantil i juvenil, la Núria Borrás ha complementat la seva formació amb cursos de mim amb Stephane Levy i classes particulars de cant amb la Laura Hansen. Com a docent, ha impartit classes a l'escola El Galliner de Girona. Ha fet animacions amb *Quico el Cèlio*, *el Noi i el Mut de Ferreries* del 2002 al 2007, amb *La Troca* i *Gog i Magog*. Com a actriu ha participat en obres com *El Despertar de la Primavera* de Franz Wedekind (1997), *Los sueños de mi prima Aurèlia* de Federico Garcia Lorca, *Bal-Trap* de Xavier

Durringer amb direcció de Joan Anguera (98-2000), *La Llegenda (autèntica) de Sant Jordi de Toni Albà* amb direcció de Txell Faxedas i *Coral Romput* de Vicent Andrés Estellés amb direcció de Joan Ollé. Ha estat ajudant de direcció de Joan Anguera a *La mort d'August* de Roman Weingarten i del taller *La nonna* i directora de *Qwerty* d'Anna Torres (2006) o *Àlbum* d'Anna Torres (2007). També ha participat en diverses sèries de televisió com ara *Laura*, *Plats Bruts*, *Fora de Sèrie* o *El cor de la ciutat*.

georgina cardona

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, també ha estudiat interpretació al Teatre Nacional d'Estrasburg i amb E. Làzarev, G. Korotkov i A. Vassíliev a banda de cursos de càmera, dansa clàssica a la Royal Academy of Dancing i estudis musicals de violoncel i piano. La seva primera incursió als escenaris 'professionals' és de la mà de Guennadi Korotkov amb Ivanov, d'Anton Txèkhov, al Mercat de les Flors el 97, després un altre Txèkhov, *Platonov*, amb direcció de Laurent Gutmann al Festival Internacional d'Estrasbrug el 99 i continua amb *Ronda de mort a Sinera* de Salvador Espriu amb direcció de Ricard Salvat el 2002 al Teatre Lliure, *Fedra* de Racine amb direcció de Joan Ollé i en gira per Catalunya la tardor del 2002, assaigs oberts al Teatre Lliure amb creació i direcció de Daniel Salgado com ara *El desassossec*, una dramaturgia sobre la vida i l'obra de Fernando Pessoa o *Warholand*, *L'hora en què res sabem els uns dels altres* de Peter Handke i amb direcció de Joan Ollé el 2003, *Sis personatges en buscar d'autor* de Luigi Pirandello i *L'oncle Vània* també amb direcció de Joan Ollé i *Porno*, un espectacle de creació de Daniel Salgado el 2004 i *L'illa del tresor* amb creació i direcció de Joan Ollé el 2006. També ha participat en telemovies com ara *Iris* (dir. Xavier Manich, 2001), *La vida és aquí* (dir. Jesús Font, 2003), *Projecte Cassandra* (dir. Xavier Manich, 2004). A la gran pantalla ha treballat a *Jugar a matar* (de Isidro Ortiz el 2005), *Road Spain* (de Jordi Vidal el 2006), *Pas a nivell* (de Pere Vilà el 2006) i *El silenci abans de Bach* de Pere Portabella el 2007. A la televisió l'hem poguda veure al repartiment de sèries com *Ana y los siete*, *El comisario*, *Divinos* o com *Ventdelplà*. També ha participat en el programa cultural del 33 *L'illa del tresor*.

cristina genebat

Ha treballat amb directors com Magda Puyo (*Ricard G*, a partir de *Ricard III* de W. Shakespeare, i *Excés*, de Neil LaBute); Toni Casares (*Salamandra*, de Josep Maria Benet i Jornet, i *Suite*, de Carles Batlle); Ariel García-Valdés (*Don Juan*, de Molière); Ramon Simó (*Escenes d'una execució*, de Howard Barker) o Àlex Rigola (*Juli Cèsar*, de Shakespeare) i Marta Angelat (*Tape*, d'Stephen

Belber), entre d'altres. En televisió ha participat a la sèrie i a la pel·lícula *Majoria absoluta*, dir. Joaquim Oristrell. També ha traduït fins ara dues peces de teatre: *L'illa dels esclaus*, de Marivaux, dirigida per Pep Plà a l'Artenbrut i *El virus*, de Richard Strand, dirigida per David Selvas a la Sala Muntaner.

oriol guinart

Llicenciat amb l'especialitat de teatre de text per l'Institut del Teatre, l'Oriol Guinart també ha estudiat cursos de cant amb Jordi Voltas, Rafael Muntané i Monika Pagneux. Ha fet, també, cursos a Itàlia amb Nicolai Karpov, a l'Institut amb Roberto Romei i curs de veu i Shakespeare amb Christine Adaire. Porta pujant regularment als escenaris des del 99 amb *La corte de faraón* de Perrin y Palacios amb direcció de Francesc Nel·lo. Des d'aleshores ha participat en espectacles de carrer dels Comediants (1999-2000), *Subjectes* de Jordi Fondevila i Xavier Pla amb direcció de Jordi Fondevila, al Tantarantana el 2001, *Dies Meravellosos* d'A. Morcillo (dir. Roberto Romeo, 2002), *Romeo i Julieta* de W. Shakespeare amb direcció de Josep Mª Mestres (al Lliure el 2003), *Willy*. de J. Gilabert dirigida per J. Sors el 2003, *Eva Perón* de Copi, dirigida per Jordi Prat i Coll (al Lliure el 2004), *Copi i Ocaña al purgatori* de Marc Rosich, dirigida per Júlio Álvarez (2004-2005), *El diable compartit* de fabrice melquiot, dirigida per Roberto Rome1 el 2005, *Rosencrantz i Gildestern són morts* de Tom Stoppard dirigida per Oriol Broggi (2005), *Tenim un problema* de Frank Vickery dirigida per Àngel Yacer el 2005, *Les aventures extraordinàries d'en Massagran* dirigida per Joan Castells el 2005-2006, *Natura morta* de Fausto Paravidino dirigida per Roberto Romei el 2006, *Lúcid* amb creació i direcció de Rafael Spregelburd (2006) i *Primera història d'Esther* de Salvador Espriu i dirigida per Oriol Broggi.

aina huguet

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre, ha fet diversos cursos amb Shahr Dor, Javier Daulte, Isabel Úbeda, Joan Cusó, John Davidson i ha fet cursos al Rose Bruford College de Londres, a la Manufacture de Suïssa i al Teatre d'art de Moscou. També ha fet cursos de circ, d'interpretació de cançons, d'acrobàcia i de dansa clàssica i contemporània. En teatre ha participat en obres com *Gog i Magog* (2000-2002), *Lady in the dark* amb direcció de Josep Mª Mestres el 2002, *Naumon* amb la Fura dels Baus, *Bodas de sangre* de Federico García Lorca amb direcció d'Antonio Calvo el juny del 2004, *Il falso principe* una commedia dell'arte dirigida per Toni Cafiero i Adriano Iurissévich el 2004, *El pelicà* de Strindberg i dirigida per Ramon Vila el 2004, *Una més a la llista* de Xavier Durringer amb direcció de Joan Anguera, *A Midsummer Night's Dream*, de W. Shakespeare amb direcció de Tom Cornford,

del *Globe Theatre* de Londres i un altre *Somni d'una nit d'estiu* amb direcció de Pere Planella el 2005, *Angelets* de Rodrigo García amb direcció de Oskar Gómez Mata el 2006, *Antígona* de Jordi Coca amb direcció de Teresa Canas el 2006-2007 i *Les escorxadors* de Sarah Daniels amb direcció de Carme Portacelli (2006-2007). Ha participat a la sèrie *El cor de la ciutat* (de TVC, 2007) i en les pel·lícules *Barcelona (un mapa)* de Ventura Pons i *El perfume* de Tom Tykwer (2005).

lluís marco

Lluís Marco (Badalona, 1946) és un dels actors més prestigiosos de la seva generació. En la seva trajectòria professional ha compaginat la interpretació en teatre, cinema, televisió i doblatge. Als escenaris ha treballat de la mà dels millors directors del país. Entre els seus treballs com a protagonista podem destacar: *Soldados de Salamina* el 2006 (interpretació que li va valdre el Premi a la Interpretació Masculina de la crítica teatral de Barcelona), *Mathilde*, dir. Jordi Mesalles (2004), *Sis personatges en busca d'autor*, sota les ordres de Joan Ollé (2004), *JRS de dotze anys* (2003) d'Octavi Egea amb direcció de Manuel Dueso, *Després de l'assaig*, dir. Jordi Mesalles (2002), *Popcorn*, dir. Àngel Alonso (2000), *Històries d'amor* de Toni Cabré amb direcció de Toni Casares el 2000, *El sopar dels idiotes*, dir. Paco Mir (1998), *Pigmalió*, dir. Joan Lluís Bozzo (1997), *Tres actes desafiantes* amb direcció de José Pascual el 1996, *Kvetch*, dir. José Pascual (1995), *A l'est de qualsevol lloc* d'Edward Thomas amb direcció de Josep Maria Mestres (1995), *La corona d'espines* de Josep Mª de Segarra amb direcció d'Ariel García Valdés, *Paraula de poeta-17*, *Joan Margarit* amb direcció d'Anna Lizaran (1993), *Colometa la gitana o el regres dels confinats* d'Emili Vilanova amb direcció de Sergi Belbel (1993), *La festa* de Lluïsa Cunillé amb direcció de Lluís Pascual (1993), *Roberto Zucco*, dir. Lluís Pasqual (1993), *La filla del mar* d'Àngel Guimerà amb direcció d'en Sergi Belbel el 1992, *El parc*, dir. Carme Portaceli (1991) o *Timó d'Atenes*, dir. Ariel García Valdés (1990). Amb la companyia Silvia Munt va representar als 80's obres com *El castell dels tres dragons* de Serafí Soler Pitarra, *Ondina* de Jean Giraudoux, *Anònim Venècia* de Giuseppe Berto o *Romeo i Julieta*.

En televisió ha participat en papers principals a les sèries *Tretze anys i un dia*, *M.I.R.*, *Hospital Central*, *El cor de la ciutat*, *Inspector Maigret*, *Dinamita*, *Jet Lag*, *Temps de silenci*, *La Saga del los Clark*, *El comisario*, *Carvalho*, etc. En cinema ha protagonitzat, entre d'altres, les TV Movies *L'estafador*, dir. Ricard Figueres (2006), *Iris TV*, dir. Xavier Manich (2003) i *L'orquestra de les estrelles*, dir. Eduard Cortés (2002), i els llargmetratges *Mi casa es tu casa*, dir. Miguel Álvarez (2001), *Nosotras*, dir. Judith Collell (2001), *A tiro limpio*, dir. SCAC (2000) i *Gimlet*, dir. José Luis Acosta (1994).

rosa muñoz

Rosa Muñoz és coreògrafa i co-directora, junt amb l' Andrés Corchero, de la companyia raravis. Paralelament a la dedicació a la companyia, realitza molts treballs de creació en solitari i col.labora habitualment amb d'altres artistes de tot tipus. Fruit d'aixó són les peces-performances amb el creador Carmelo Salazar, o amb Sofia Asencio (sociedad doctor alonso). L'últim espectacle de la companyia és *...de san vito*, estrenat al Mercat de les Flors al novembre de l'any passat. Actualment està trobant-se amb el prolífic e indescriptible poeta Eduard Escoffet, projecte que culminarà al TNC l'any 2009, amb *el present vulnerable*, títol provisional d'un espectacle basat en la poesia i els llibres de Feliu Formosa.

àngels poch

La seva llarga carrera d'actriu li ha permès treballar amb nombrosos directors de renom i obtenir el Premi de la Crítica de Barcelona (temporada 1994/95) el Premi Butaca a la Millor Actriu 1995 i el Premi Memorial Margarida Xirgu (temporada 1997/98). Entre molts d'altres, destaca la seva participació als espectacles següents: *La comèdia dels errors*, de W. Shakespeare, dir. Helena Pimenta i *Tartuf* de Molière, dir. Oriol Broggi (2000); *Enric V* de L. Pirandello, dir. Oriol Broggi (2001); *Dissabte, diumenge i dilluns*, d'Eduardo De Filippo, dir. Sergi Belbel i *Fedra* de Racine, dir. Joan Ollé (2002); *El Cafè de la Marina*, de Josep Maria de Sagarra, dir. Rafel Duran, *Primera plana*, de Ben Hecht i Charles MacArthur, dir. Sergi Belbel (2003) i *L'oncle Vània*, de Txèkhov, dir. Joan Ollé (2004). Durant el 2005 ha participat a *16.000 pessetes*, de Manuel Veiga, *Salamandra*, de J.M. Benet i Jornet, dir. Toni Casares i *Amor Fe Esperança* d'O. Von Horvath, dir. Carlota Subirós. Ha treballat també en diverses sèries d'èxit de televisió, com *Estació d'enllaç*, *La memòria dels Cargols*, *Temps de silenci* i *Porca misèria*. La temporada passada va estrenar *El malentès*, d'Albert Camus, dir. Joan Ollé, a la Sala Fabià Puigserver.

hans ritcher

Aquest actor d'origen alemany porta des del 2000 en terres catalanes i ha participat en diverses produccions teatrals com ara *Inanas sons* de La Fura dels Baus, *Eeeuuropa* del Teatre de Guerrilla (2003), *Les veus de lambu* de Carles Batlle (2004), *Nòmades* de Ulrike Syha (2004), *A-ddicció* d'Andreu Carandell el 2005, *Peixos al Desert* d'Oriol Aubets (2005), *La dona d'abans* de Roland Schimmelpfennig el 2006 a la Beckett, *La Fi per Fi* de Peter Turrini el 2006 i també a la Sala Beckett i *Boris I* de Beth Escudé i Gallès amb direcció d'Esther Nadal el 2006 al 2008. En cinema ha format part dels equips de moltes

pel·lícules com ara del curtmetratge de Roser Aguilar *Cuando te encontré* (1998) i llargmetratges com *Plaza de Mayo* (dir. Patricio Guzmán, 1999), *So hart must du sein* (dir. Christopher Roth, 2001), *Fumata Blanca* (dir. Miquel García Borda, 2001), *S Club: Seeing Double* (dir. Nigel Dick, 2002), *Crusader* (dir. Brian Goeres, 2004), *Ernesto* (dir. Laura Llobet, 2005), *La educación de las Hadas* (dir. José Luis Cuerda, 2005), *Proxima* (dir. Carlos Atanes, 2006), *El Greco* (Iannis Smaragdis, 2007) i *Las mujeres del anarquista* (Marie Nöelle / Peter Sehr, 2007). En televisió ha treballat en sèries i produccions de TVC com ara *eeuuropa* (Teatre de Guerrilla, 2003-05), *Andorra* (dir. Lluís Maria Güell, 1999), *Temps de Silenci* (dir. Xavier Borell, 2000), *Cota Roja* (dir. Jordi Frades, 2003), *Peixos al desert* (dir. Oriol Aubets/Sergi Pérez, 2007), *Ventdelplà* (dir. Carmen Pérez / Ignasi Tarruella, 2007), *La ratjada* (Miquel García Borda, 2007). També ha participat en *Los hombres de Paco* i en *Don Quichote*.

david vert

Format al Col·legi del Teatre, també ha seguit cursos amb Ferran Audí i amb Javier Daulte i Ricardo Bartís a Buenos Aires. Des del 1993 fa cinema, televisió i teatre. Destaca la seva participació, entre d'altres, a *Les filles de King Kong*, de Theresia Walser, direcció d'Ana Silvestre (Sitges Teatre Internacional / Creació Contemporània – Sala Beckett 2002); *4D Òptic*, de Javier Daulte (Sala Beckett – Teatre Lliure) (2003), *Estricta vigilància*, de Jean Genet, direcció d'Iñaki Garz (Tantarantana Teatre) (2005), *El galán fantasma* de Calderón de la Barca amb direcció de Pepa Calvo (2005). Al Teatre Lliure va participar durant la temporada 2005-2006 a *La finestra tancada* d'Agustí Vila amb direcció de Carme Portacelli i *Els estiuejants* de Maksim Gorki amb direcció de Carlota Subirós. Ha format part del repartiment a *Ñi hujri-mujrí (no és fàcil de dir)* de Eva Hivernia (dir. Marta Gil), *Party Line* de Marc Rosich (dir. Andrea Segura), *El factor Luxemburg* de Pere Riera (dir. Victor Muñoz), totes elles durant la temporada passada i, enguany ha actuat a *Molta aigua* de Carles Mallol i a *El factor Luxemburg* de Pere Riera ambdues dirigides per Víctor Muñoz. A la televisió ha format part del repartiment de nombroses sèries i tvmovies com ara *Mirall Trencat* (TVC 2001, dir. d'Orestes Lara), *Jet Lag* (TVC 2001, Jordi Frades), *Ell Ella* (Diagonal TV 2001-03, Xavi Borrell), *Pepe Carvalho* i *Iris* (dir. Xavi Manich, 2002), *Ventdelplà* (dir. J.M. Güell, 2005), i *Mar de Fons* (dir. Jesús Segura, 2006). A la gran pantalla ha participat en diverses produccions com ara *Vida en común* (dir. Míriam Ollé, 1997), *It is the cause, my soul* (dir. Maria Litvan, 2000), *Sin ti* (dir. Raimon Maslloren, 2005), *REC* (dir. Jaume Balagueró i Paco Plaza), *Diario de una ninfómana* (dir. Cristian Molina, 2007).